

Antoni Jan Szymanowski

Polski piłkarz, Złoto Olimpijskie w piłce nożnej na Igrzyskach w Monachium z 1972 r. i Srebrny Medal w piłce nożnej na Igrzyskach w Montrealu w 1976 r.

Znany polski piłkarz, który rozpoczął swoją karierę w 1963 r. w juniorach Wisły Kraków, gdzie w 1968 r. podpisał profesjonalny kontrakt. W tym klubie rozegrał 41 meczów ligowych i później odszedł z klubu. W latach 1970–1972 Antoni Szymanowski reprezentował barwy Gwardii Warszawa, w której rozegrał 24 mecze ligowe, po czym wrócił do Wisły Kraków, w której był jednym z najważniejszych zawodników. W 1973 r. z klubem wygrał grupę w Pucharze Intertoto. W 1975 r. został wyróżniony nagrodami: Piłkarza Roku oraz Złotym Butem.

W 1974 r. ukończył V Liceum Ogólnokształcącego dla Pracujących w Nowej Hucie. W 1988 r. zyskał magisterium z wychowania fizycznego na Akademii Wychowania Fizycznego w Krakowie, był również nauczycielem tego przedmiotu w szkole. Następnie w latach 1978–1981 ponownie reprezentował barwy Gwardii Warszawa, w której rozegrał 39 meczów, potem związany był z belgijskim klubie Eerste klasse – Club Brugge, z którym w sezonie 1982/1983 dotarł do finału Pucharu Belgii. Po sezonie 1983/1984 w wieku 33 lat zakończył piłkarską karierę.

Po zakończeniu kariery piłkarskiej rozpoczął karierę trenerską. Był trenerem: Clepardii Kraków, Cracovii Kraków (1985–1986), koordynatorem ds. młodzieży w Wiśle Kraków (1998–2001), trenerem rezerw Wisły Kraków (2002–2004), Przeboju Wolbrom (2005–2008, asystentem trenera Górnika Zabrze (2008–2009) oraz ponownie trenerem Przeboju Wolbrom (2009).

Letnie Igrzyska Olimpijskie w Monachium w 1972 r.

W 1972 r. znalazł się w składzie reprezentacji Polski prowadzonej przez Kazimierza Górskiego na turniej olimpijski w Monachium. Drużyna wraz z nim w podstawowym składzie wygrała w finale 2:1 z Węgrami, zdobywając złoty medal.

Szymanowski nie zagrał w finale igrzysk 1972, bo w meczu z Marokiem (5:0) doznał kontuzji. Medale dostali tylko zawodnicy, którzy wyszli na boisko w finale.

Słowa Antoni Szymanowskiego z wywiadu do Przeglądu Sportowego:

„Wszystko przez ten bzdurny regulamin MKOl. No więc wręczają medale. Ja też jestem z drużyną, ale mnie się nie należało, choć grałem we wszystkich sześciu poprzednich spotkaniach i tylko kontuzja wyeliminowała mnie z ostatniego meczu. Doszło do kuriozalnej sytuacji, bo medal dostał nieżyjący już dzisiaj Ryszard Szymczak, który dla odmiany był rezerwowym, ale akurat z Węgrami zagrał. Kazimierz Górski powiedział Szymczakowi, że skoro medali brakuje dla wszystkich, to bardziej należy się Szymanowskiemu, bo był podstawowym zawodnikiem. Szymczak oddał mi go, ale wszystko było takie niezręczne i głupie, że trudno o tym opowiadać. W każdym razie rezerwowi dostali repliki, a ja ten oryginalny złoty medal oczywiście mam, to jedna z najważniejszych pamiątek.”

Letnie Igrzyska Olimpijskie w Montreal w 1976 r.

W 1976 r. ponownie znalazł się w składzie reprezentacji Polski podczas Igrzysk Olimpijskich w Montrealu, kierowanej przez Kazimierza Górskiego. W meczu ćwierćfinałowym spotkali się z reprezentacją Korei Północnej, gdzie wygrali przez 5:0. W 65. minucie Szymanowski strzelił bramkę na 4:0, to była jego jedyna bramka w reprezentacji.

O złoto Polacy potykali się z reprezentacją Niemieckiej Republiki Demokratycznej. Nie była to europejska potęga, ale miała w swoich szeregach wielu uznanych graczy. Podczas meczu ze składu wypadł kontuzjowany Jerzy Gorgoń i miało to przełożenie na pierwsze minuty finałowego meczu. Już po kwadransie rywale prowadzili 2-0. Zdenerwowany Jan Tomaszewski poprosił o zmianę i w bramce zastąpił go Piotr Mowlik. W 59. minucie głową do siatki piłkę skierował Grzegorz Lato. Ale, niestety to nie wpłynęło na końcowy wynik. Reprezentacja Polski przegrała 3:1 z reprezentacją NRD i ostatecznie zdobyła srebrny medal.